

Saba Sams

**PODRÍEM
SER UNA
PUTA
FAMÍLIA**

Traducció de
Sebastià Portell

La **Singular**

El nen té vint-i-quatre hores i disset minuts. Per celebrar-ho, trec una xeringa de calostre del congelador i me la poso sota l'aixella. Quan la llet s'ha fos, m'assec amb ell al sofà. Li embolcallo el cap amb el palmell de la mà i quedem cara a cara, la resta del seu cos estirat sobre el meu avantbraç. En aquesta posició puc deixar que algunes gotetes de llet espessa i groga li caiguin de la xeringa cap a la boca. Ell s'ho empassa gairebé tot, només li queda una mica de baveta a la comissura. Al fons de l'habitació, les finestres s'han entelat. Aquí l'aire és calent i humit. La meva pell llisca amb la del nadó. Pels forats petits de les persianes, veig que algunes gotes que s'han condensat dibuixen línies netes vidre avall. Som al mes de juliol, el sol torna a sortir.

Quan s'acaba el calostre em poso el nen a sobre, amb les cames doblegades com si fos una granota, el coll girat de manera que una galta li queda aixafada contra el meu pit. Dorm una estona, fa la digestió. Jo faig tant de silenci com puc per no despertar-lo mentre escolto els seus alens irregulars i tremolosos. Veig com la llum va canviant al sostre. De vegades el nen

deixa de respirar, com si després d'aquest tastet de vida s'ho hagués repensat. Només és qüestió de segons, segur, però se'm fan llargs com si fossin hores. Jo m'agunto la respiració com si així li donés resposta, tensant tot el meu cos de manera que em puc concentrar en el seu. M'espero així, lluitant en silenci amb la meva necessitat creixent de despertar-lo, de recordar-li que ha de respirar. Cada cop que el bleix li torna a pujar pulmons amunt, per fi, em sento tan alleujada que ploro.

Quan el nen es desperta, també plora. M'ensenya què vol dir, plorar de veritat, amb una força i una desesperació que parteixen l'habitació en dos. Entre el xivarri, m'adono que té una taqueta groga de llet sobre la llengua rosa. A l'hospital vaig entendre que si m'estava dreta i empenyia la seva silueta petitona amb fermesa contra la meua i em balancejava, parava de plorar. Intento fer el mateix al pis. Intento simular l'úter. Però no hi ha manera d'enganyar el nen, que plora i plora sense parar. Em gronxo més lent. L'estrenyo entre els braços, li parlo fluixet, miro com la taqueta groga li continua tremolant dins la boca, els ulls recargolats. No puc sentir ni com li xiuxiuejo, cosa que vol dir que ell tampoc. Sento com si no hagués de parar mai de plorar. Tinc por que no em perdoni mai.

Decideixo canviar-li el bolquer. L'estiro sobre el terra, una mussolina sobre la moqueta per protegir-li la pell del plàstic fred. Continua plorant. I jo ja ho sé, per

què plora, i no és per un bolquer humit. Plora per una altra cosa, una cosa que jo no li puc donar. Amb les presses, estiro tant la tireta del bolquer que la trenco. Amb el soroll de l'estrip, el nen para de plorar. Obre els seus ulls blaus, els iris densos com l'oli, i em mira, de fit a fit. Llavors se li relaxa el front, i em mira amb tanta naturalitat, amb tanta tolerància, que em travessa un calfred. S'està prenent el seu temps, l'hi puc veure. Simplement ha decidit que esperem junts.

No soc la seva mare, plora per això. No té cap llenguatge per dir-m'ho, i tot i així m'ho diu amb el cos, amb els ulls. Vaig ser una ximple de pensar que, si el treia directament de l'úter i me'l posava de seguida sobre el meu pit nu, de manera que només sentís la meua olor en els seus primers alens, es pensaria que soc seva. Em vaig equivocar de pensar que, si el portava a casa, tot el temps s'esborraria. En realitat, el pis està tal com el vam deixar: la banyera plena d'una aigua freda i blava; la roba de la Nim feta un garbuix sobre el terra; la glaçonera capgirada sobre la pica.

De seguida que vaig arribar a casa amb el nen, vaig tancar les persianes i vaig apagar el llum. Volia que fos com un úter, poder-lo deixar tornar enrere encara que fos un moment. O fingir que ella hi era. Les hores a l'hospital es van fer molt llargues. La millor part van ser els cinc primers minuts després del part: l'èxtasi

d'una vida nova. Aleshores es van endur la Nim per posar-li els punts, i jo vaig sortir a caminar pels passadissos amb el nen mentre esperàvem, pensant en tot el que diria a la Nim un cop ella i jo estiguéssim soles a casa, un cop ella hagués dormit unes quantes hores, un cop tot s'hagués calmat. Tenia clar, fins i tot als passadissos de l'hospital, que el nen sabia qui era jo, o qui no era. Ho sabia per l'olor, pel gust, que jo no era la seva mare. Un nadó és un animal, no el podria enganyar encara que volgués. I jo *l'havia* volgut enganyar, és clar, però això va ser abans. En el moment que el vaig conèixer, qualsevol esperança que tenia de fer-li creure res es va esvanir, i de sobte la veritat em va semblar molt bonica... Mentre mirava el part, jo també vaig sentir com m'obria.

No sé quan em vaig adonar que la Nim no tornaria. Ho vaig anar assumint molt lentament. No estava segura del temps que cal per posar uns punts: quinze minuts, mitja hora? Abans que anés a parlar amb ningú, ja havia passat una hora sencera. Les infermeres es pensaven que havien perdut la Nim per l'hospital, que potser l'havien enviat a una habitació que no tocava. Vaig adonar-me que la maleteta que li havia preparat, amb una muda de roba i el raspall de dents i el telèfon, ja no hi era. Vaig avisar les infermeres. I llavors, al nostre voltant, hi va florir un pànic mut. El nen dormia. Al final van mirar les càmeres i van veure com la Nim se n'anava, simplement sortia

de l'hospital i anava a l'aparcament. Portava uns pantalons de xandall i una dessuadora grisa espellifada, amb prou feines caminava, una taca de sang sobre la cella dreta.

Després em van fer moltes preguntes. Primer venien de les infermeres, després dels metges, i al final de la policia. Sobretot recordo que el mòbil de la Nim no parava de comunicar. Aquell sorollet estable, un cop i un altre, i la bústia de veu. Hi vaig gravar un missatge on vaig intentar sonar tranquil·la, tot recordant que necessitava descans i suport, havent parit feia tan poc. En vaig deixar un altre on li deia que l'estimava, que sempre l'havia estimada però que havia tardat a adonar-me'n. I en vaig deixar un altre, encara, on plorava tant que res del que vaig dir semblava que fossin paraules.

Vaig dir a la policia el que sabia, que era que, anant-se'n, la Nim intentava complir la seva part d'una promesa. Els vaig dir que ja podien buscar-la, si volien, però que no serviria de gaire.

La Nim ja ha fugit altres vegades, els vaig dir. I se sap amagar molt bé.

Em van preguntar per la seva família i els vaig mentir, els vaig dir que no en sabia res. Estava sencera, quan els deia tot allò. No volia donar-los una excusa per pensar que no estava prou estable per emportar-me el nen a casa. No tenien cap motiu per no deixar-me, ja que a l'historial d'embaràs de la Nim hi

deia que jo era la seva companya. Tot i així, vaig poder veure el judici a les cares de la policia, la manera amb què em miraven de dalt a baix buscant senyals d'algun defecte.

Tan bon punt em vaig trobar sola a l'habitació de l'hospital, em vaig acostar la cara del nen a la meua. Vaig tancar els ulls i el vaig olorar. No l'havien netejat, encara, i sobre el seu capet de ratolí hi vaig poder sentir l'olor de dins del cos de la Nim. La veritat és que jo m'esperava que el nen em resultaria estrany, immaculat com una nina, com un Cabbage Patch Kid tret de la capsa. Em pensava que el seu naixement ho esborraria tot, que ho faria tot nou. Però tan aviat com el vaig veure, el vaig reconèixer. La seva cara era òbvia, i no per això menys impressionant. Vaig sentir que era l'única persona que m'entenia en aquell hospital fred, després que la Nim hagués desaparegut.

Vaig suplicar al metge que em deixés endur el nen a casa, en comptes de passar una altra nit a l'hospital. Estava segura que si la Nim tornava, tornaria al pis. I davant la situació complicada que passava, i tenint en compte que el nen tenia un bon pes, tot i haver nascut massa aviat, el metge em va acabar donant permís.

Aquí, el nen s'ha resignat a esperar. I no el puc culpar, perquè jo també espero. Vull que la Nim torni amb totes les meves forces. El seu mòbil no para de comunicar. A la bústia de veu li dic que em sap greu, que em vaig equivocar. Li dic que a mi em semblarà

bé el que ella vulgui, però que com a mínim necessito saber que està bé. Li dic que el nen no només està sa, sinó que és com màgic, que sento com si fos sobrenatural. Després ric una mica, nerviosa. I després perdo el control i li demano que torni. L'hi suplico. Penjo i torno a trucar per demanar-li perdó per aquest missatge. Li dic que soc conscient que no em deu res. Però si senzillament em truqués, li dic... Si pogués-sim, simplement, parlar...